

**СТЕФАН ГЕЧЕВ
ИЗИДОР ДЮКАС,
ГРАФ ДЪО ЛОТРЕАМОН (1846–
1870)**

chitanka.info

Този младеж и неговото творчество са едно от най-загадъчните явления не само във френската, но, мисля, и в световната литература. Дълги години след смъртта си той е оставал в безименната гробница на неизвестните милиарди човешки същества. Дори когато през 1890 г. Реми дьо Гурмон открил случайно екземпляр от „Песните на Малдорор“ и ги преиздал, не се е знаело истинското му име, а животът му е бил почти бяло петно. Интересът към него и творчеството му нараства, когато към 20-те години на нашия век сюрреалистите го преоткриват и преиздават.

„Песните на Малдорор“ са шест, написани са в проза. Първите пет разказват случки из живота на героя, който си е задал за цел да се бори срещу Твореца и хората, които той е създал зли като самия него. Епизодите са примесени с размисли и наблюдения на автора, който често се отъждествява с героя си. Шестата песен е цялостен разказ, написан по примера на модните навремето романтични романи на ужаса. Накрая на тази песен Малдорор ранява самия Бог, който се явява във вид на носорог, за да спаси младежа Мелвил, убива последния — и изчезва. Това убийство е една от многото жестоки сцени, с които е изпълнена поемата.

Всъщност „Поемите“ нямат нищо общо с поезията. Напротив, те могат да се определят като антипоезия. Самият автор ги нарича „прозаични късове“. Както може да се види от поместените тук извадки, първата поема представлява разпилени на пръв поглед мисли и сентенции, които са някак обединени от критичното отношение на автора към почти всички писатели преди него и особено към романтиците.

Най-напред сюрреалистите са били смаяни от неочакваните и странни метафори, с които са пълни „Песните на Малдорор“ и които Бръотон е изтълкувал като резултат от автоматичното писане. Наистина някои от тях са изригнали очевидно направо от подсъзнанието на поета, но такива са сравнително малко. Повечето са създадени от невероятната асоциативна сила на Лотреамон, която му ги е поднасяла готови. Но други — а те личат веднага — са съзнателно търсени. Например: „Той беше красив като среща върху дисекционна маса на чадър с шевна машина“, и маниерни, макар че тъкмо такива сравнения са възбуждали най-вече възхищението на сюрреалистите — факт, който сочи, че и те не са били винаги далеч от маниерността. На

тях им е харесвала обаче не привидната абсурдност на „Песните...“, а онази друга логика, която ги обединява в органично цяло. Ненапразно много критици твърдят, че „Песните на Малдорор“ са най-добре защитеното произведение в цялата френска литература от миналия, а и от настоящия век.

Колкото до „Поемите“, те са възхищавали сюрреалистите с онази свобода, с която Дюкас жонглира с класическите текстове, за да създаде многопланови загадки, които и до днес представляват терен за спорове между коментатори и изследователи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.